

er bij: «Bij nader inzien is het geen brief, 't is een reeks verzen».

«Zijn ze geschreven met de hand van den gevangene?» vroeg een ander gezworene.

«Neen», zei het Witte Konijn, «en dat is juist het gekste van 't geval». (De jury keek beteuterd).

«Dan moet hij iemands hand hebben nagebootst», zei de Koning. (Hier klaarden de gezichten der gezworenen weer wat op).

«Sire», zei Hartenboer, «ik heb het niet geschreven en men zal niet kunnen bewijzen, dat ik het geschreven heb: het is niet geteekend».

«Als jij het niet geteekend hebt», zei de Koning, «maakt dat de zaak nog maar erger. Dan moet je er wat slechts mee in den zin gehad hebben, anders had je, als eerlijk man, je naam er wel onder gezet».

Een algemeen applaus volgde op deze woorden.

Het was dan ook het eerste verstandige gezegde van den Koning op dien dag.

«Dat *bewijst* zijn schuld», zei de Koningin.

«Het bewijst volstrekt niets!» zei Alice. «Wel, u weet zelfs nog niet wat er in de verzen staat!»

«Lees ze voor», zei de Koning.

Het Witte Konijn zette zijn bril op. «Waar

wenscht Uwe Majesteit, dan vroeg hij.

«Begin bij het begin», sprak hij, «en ga dan voort tot je houdt op».

Toen las het Witte Konijn

Men zei mij, gij hadt h

En hem mijn naam

Zij prees me zeer, maar

Mijn zwemkunst niet

Hij schreef hun, dat ik

(Wij weten, dit is wa

Als zij de zaak soms v

Dan liept ge groot g

Zij kreeg er één, hij k

En wij wel drie of m

En allen keerden weer

Ontruikt aan mijn be

Mocht ik of zij toevall

Gemoeid in deze za

Gij laat hen vrij, naar

Dat ons geen kwaad

Ik had 't idéé, dat gij

(Vóór zij dien aansla

Een scheiding tusschen

Waardoor zij mij ve